

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **S. P.,** zastoupen Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem se sídlem Ječná 548/7, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 10. 2008, č. j. MV-60378/VS-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2012, č. j. 6 Ca 382/2008 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 30. 5. 2008, čj. OAM-305-22/TP-2006 Ministerstvo vnitra (dále „žalovaný“) zamítlo žádost žalobce (dále „stěžovatel“) o povolení k trvalému pobytu z důvodu nesplnění podmínky definované v § 67 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, platný v době podání žádosti (dále „zákon o pobytu cizinců“). Proti uvedenému rozhodnutí podal stěžovatel rozklad, který byl rozhodnutím ministra vnitra ze dne 27. 10. 2008, čj. MV-60378-4/VS-2008 zamítnut.

Rozhodnutí o rozkladu napadl stěžovatel správní žalobou, ve které namítal, že se uvedené rozhodnutí neřídilo závazným právním názorem Městského soudu v Praze, č. j. 5 Ca 52/2007 – 78, na základě kterého bylo předchozí rozhodnutí žalovaného zrušeno.

Nesouhlasil rovněž s výkladem § 67 zákona o pobytu cizinců, který označil za účelový a v rozporu se smyslem zákona. Namítal také, že žalovaný chybně označil jeho pobyt na území ČR za nelegální, ačkoli proti němu nebylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Obecně poukázal i na nejasnosti ve vztahu k správnímu spisu a upozornil na podjatost pracovníků Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra.

Rozsudek Městského soudu v Praze

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl správní žalobu dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) rozsudkem ze dne 31. 10. 2012, č. j. 6 Ca 382/2008 – 47, napadeným nyní posuzovanou kasační stížností.

Předně městský soud dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínku dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců spočívající v nutnosti nepřetržitého pobytu na území v délce alespoň 4 let. Vysvětlil, že dobou pobytu je v daném případě myšlena pouze doba pobytu oprávněného, zákonem tolerovaného a nikoli doba pobytu faktického. Dále se městský soud zabýval dobou pobytu v průběhu řízení o azylu a dovodil, že řízení o azylu a řízení o kasační stížnosti tvoří jeden celek pouze za předpokladu, že kasační stížnost byla podána včas. V dané věci však byla kasační stížnost podána opožděně, když právní moci nabyl rozsudek městského soudu v azylové věci dne 16. 7. 2004 a kasační stížnost proti němu byla podána až 3. 9. 2004. Z toho důvodu byl pobyt stěžovatele v období od 30. 7. 2004 do 3. 9. 2004 neoprávněný a v důsledku této skutečnosti došlo k zákonem netolerovanému přerušení nepřetržitého pobytu. Městský soud dodal, že nepřetržitý pobyt začal znovu běžet od 3. 9. 2004 a trval až do 22. 8. 2006, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti ve věci azylové ochrany stěžovatele. Nepřetržitý pobyt stěžovatele tedy trval pouze necelé dva roky. Městský soud proto konstatoval, že podmínka dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců splněna nebyla a výklad provedený žalovaným nelze za účelový pokládat.

K dalším námitkám stěžovatele potom stručně uvedl, že nezahájení řízení o správním vyhoštění neznamená, že by pobyt stěžovatele nebyl nelegální, jelikož řízení o povolení trvalého pobytu a o správním vyhoštění jsou dvě na sobě nezávislá řízení. Odmítl rovněž námitku, že by se žalovaný neřídil názorem z předchozího rozsudku městského soudu, neboť tehdy bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno z důvodu skutkových a pro nynější řízení z něj nic podstatného nevyplývalo. Městský soud přisvědčil stěžovateli, že některé jeho námitky nebyly vypořádány, ale uvedl, že v případě nejasností ohledně správního spisu se jednalo jen o obecná tvrzení a navíc v průběhu správního řízení v tomto směru nic nenamítal. Podobně se městský soud vypořádal i s námitkou podjatosti zaměstnanců žalovaného.

Kasační stížnost

Kasační stížností napadá stěžovatel rozsudek městského soudu v celém rozsahu. Odkazuje na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a také § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Na výzvu zdejšího soudu kasační stížnost doplnil podáním ze dne 23. 3. 2013, ve kterém některé kasační důvody blíže specifikoval.

Ve vztahu ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 30/2008, akcentující užití teleologického výkladu. Dle stěžovatele se tím měl řídit i městský soud a měl zohlednit např. celkovou délku stěžovatelova pobytu v České republice v kontextu krátkého období mezi doručením rozsudku městského soudu v azylové věci a podáním kasační stížnosti.

Stěžovatel nesouhlasí s názorem, že řízení o azylu a o kasační stížnosti tvoří jeden celek pouze v případě, kdy byla kasační stížnost podána včas. Uvádí situaci, kdy by opožděná kasační stížnost měla účinky pro § 78b zákona o azylu a pokud by neměla účinky pro § 67 zákona o pobytu cizinců, nemělo by to oporu v zákoně. V této souvislosti poukazuje na novelizované znění § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které teprve od 1. 1. 2011 obsahuje požadavek včasného podání kasační stížnosti. Podle jeho názoru předchozí úprava tento předpoklad nepožadovala. Citací z důvodové zprávy zákona, kterým byl zákon o pobytu cizinců novelizován, dovozuje, že předchozí formulace byla nepřesná a je tedy na místě postupovat v souladu se zásadou *in dubio mitius*, a tedy ve prospěch cizince. Stěžovatel se domnívá, že smyslem § 67 zákona o pobytu cizinců je zohlednění délky pobytu a integrace cizince do české společnosti, na což nemá formální pochybení v opožděném podání kasační stížnosti vliv.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel rozvedl i důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Tvrdí, že ministr vnitra se v napadeném rozkladovém rozhodnutí nevypořádal se zásadní námitkou, spočívající v nesouhlasu s nezapočítáním celkové doby trvání azylového řízení (tedy včetně doby předcházející opožděnému podání kasační stížnosti) do celkové doby nepřerušeného pobytu. Domnívá se, že jeho kontinuální pobyt byl legalizován až do podání kasační stížnosti výjezdním příkazem, který mu byl cizineckou policií udělen po skončení azylového řízení. Již z tohoto důvodu mělo být rozkladové rozhodnutí soudem zrušeno.

Kasační námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stěžovatel opírá o chybné označení žalovaného v rozsudku městského soudu. Domnívá se, že žalovaným je ministr vnitra a nikoli Ministerstvo vnitra či Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Uvedený závěr odvozuje z citace přechodných ustanovení zákona č. 427/2010 Sb.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem proto stěžovatel navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení, popřípadě zrušit i rozhodnutí o rozkladu.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců stručně odmítla argumentaci stěžovatele a naopak souhlasila s výkladem městského soudu. Poukazuje rovněž na rozdílný účel § 78b zákona o azylu § 67 zákona o pobytu cizinců a navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasačním důvodem dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jednalo-li by se o námitku důvodnou, musel by Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušit bez ohledu na opodstatněnost námitek ostatních. V kontextu tvrzení stěžovatele je třeba posoudit otázku, zda měl být jako žalovaný označen ministr vnitra ČR, který rozhodoval o rozkladu stěžovatele, nebo celé Ministerstvo vnitra jako instituce.

Podobnou otázku Nejvyšší správní soud již řešil (srov. rozhodnutí ze dne 25. 8. 2006, č. j. 4 As 57/2005 a ze dne 29. 10. 2007, č. j. 8 Afs 75/2007, všechna zde uváděná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), a ačkoli se v tehdy posuzovaném případě nejednalo přímo o cizineckou problematiku spadající do pravomoci Ministerstva vnitra, lze dříve vyslovené závěry analogicky využít i v nynějším případě. Nepochybně je třeba zohlednit dvě skutečnosti: 1. proti jakému úkonu byla správní žaloba podána a 2. kdo je účastníkem řízení. Je nesporné, že stěžovatel napadl správní žalobou rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu. Tato skutečnost však sama o sobě nemůže založit procesní subjektivitu ministra vnitra. Ministr vnitra za dané situace nevystupuje jako samostatný orgán Ministerstva vnitra, je pouze jeho funkční složkou sloužící mimo jiné k tomu, aby v případě rozhodnutí Ministerstva vnitra, jako ústředního orgánu státní správy (viz § 1 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky), bylo vůbec možno věc přezkoumat způsobem obdobným, jako se tomu děje v případě odvolání proti rozhodnutí orgánů státní správy, jež ústředními orgány nejsou.

Přestože tedy byla v posuzované věci správní žaloba podána proti „druhostupňovému“ rozhodnutí ministra vnitra, účastníkem řízení (žalovaným) je i v takovém případě orgán, který o věci rozhodoval již ve stupni prvním, tj. Ministerstvo vnitra. Z rozsudku městského soudu, ale i z dalších úkonů v řízení, je zcela zřejmé, že městský soud v tomto smyslu otázku pasivní legitimace Ministerstva vnitra posoudil správně.

Z kasační stížnosti není vůbec zřejmé, proč stěžovatel do námitky chybného označení žalovaného zařadil i Komisi pro rozhodování ve věcech cizinců (dále „komise“). V napadeném rozsudku není ve vztahu k účastenství na řízení o komisi zmínka a ani správní spis neobsahuje žádné dokumenty, kde by byla komise označena jako účastník řízení.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že městský soud označil Ministerstvo vnitra správně jako žalovaného v dané věci. Námitka dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak v tomto

smyslu nebyla shledána důvodnou.

Stěžejní problematiku představuje námitka směřující ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zásadní je odpověď na právní otázku, zda lze před novelou zákona o pobytu cizinců zákonem č. 427/2010 Sb. do nepřetržitého přechodného pobytu ve smyslu § 67 zákona o pobytu cizinců zahrnout i řízení o kasační stížnosti, která byla podána opožděně.

Pro lepší orientaci v posuzovaném případě je vhodné rekapitulovat podstatné skutečnosti, které vyplynuly ze správního a soudního spisu. Pozornost je přitom důležité zaměřit na okolnosti řízení o mezinárodní ochraně (azylu). Stěžovatel požádal o udělení azylu dne 19. 9. 2000. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 4. 2003 nebyl stěžovateli azyl udělen. Rozhodnutí proto napadl správní žalobou. O žalobě rozhodl městský soud zamítavým rozsudkem, který nabyl právní moci dne 16. 7. 2004. Od tohoto dne také počala běžet dvou týdenní lhůta pro podání kasační stížnosti. Kasační stížnost však stěžovatel podal až 3. 9. 2004. Opožděnou kasační stížnost odmítl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 31. 10. 2005, č. j. 4 Azs 193/2005 – 63, které nabylo právní moci dne 22. 8. 2006. Z uvedeného je zřejmé, že azylové řízení ukončené rozsudkem městského soudu trvalo necelé 4 roky. Následovalo další řízení o opožděné kasační stížnosti v délce necelých 2 let.

Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem konstatuje, že pro podmínky § 67 zákona o pobytu cizinců je důležitá délka pobytu oprávněného a nikoli faktického.

Stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009 - 67 (v kasační stížnosti označen chybnou sp. zn. 4 As 30/2008), který zdůrazňuje užití teleologické metody výkladu zákona. Nejvyšší správní soud je rovněž toho názoru, že teleologickým výkladem lze do jisté míry odstranit formalistický přístup k výkladu zákonů, který ve svých rozhodnutích již mnohokrát kritizoval i Ústavní soud (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 34/09). Ve vztahu k uvedenému rozhodnutí je třeba pouze připomenout, že vychází z rozdílného skutkového stavu a závěry z něj plynoucí dopadají na nyní posuzovanou věc pouze obecně.

Správný je v této souvislosti rovněž stěžovatelův odkaz na důvodovou zprávu k zákonu č. 427/2010 Sb. (viz digitální repositář Poslanecké sněmovny, dostupný na www.psps.cz), kterým byl § 67 zákona o pobytu cizinců zpřesněn o podmínku, že kasační stížnost v řízení o mezinárodní ochraně musí být podána v zákonné lhůtě. Důvodová zpráva vskutku může být významným vodítkem pro výklad zákona v tom smyslu, v jakém to zákonodárce zamýšlel. Nejvyšší správní soud se však nemůže ztotožnit s názorem stěžovatele, že explicitní formulací podmínky včasnosti podání kasační stížnosti dal zákonodárce najevo, že předchozí úprava včasnost podání nepožadovala. Naopak, právě z důvodové zprávy lze vysledovat, že zákonodárce s podmínkou včasnosti počítal i v ustanovení účinném před uvedenou novelou a jejím explicitním uvedením tuto podmínku jen zdůraznil.

Důvodem, proč zákonodárce vůbec pamatoval i na dobu řízení o kasační stížnosti byla zcela jistě skutečnost, že cizinec může s kasační stížností uspět a Nejvyšší správní soud

bude řízení o azylu korigovat. Pak by opravdu bylo řízení o kasační stížnosti jakýmsi prodloužením řízení azylového, které by se mohlo vrátit do stádia řízení před krajským (městským) soudem či správním orgánem. Taková situace ovšem nemůže nastat v případě, kdy je kasační stížnost podána opožděně, jelikož ta nebude nikdy věcně posouzena a Nejvyšší správní soud je povinen ji odmítnout. Je tedy jisté, že azylové řízení pokračovat nebude. Záměr zákonodárce proto nepochybně mířil na situace, kdy Nejvyšší správní soud bude mít možnost o kasační stížnosti věcně rozhodnout. Pokud by soud akceptoval výklad provedený stěžovatelem, bylo by možno dojít i ke zcela absurdním závěrům, které zákonodárce zcela jistě na mysli nemohl mít. Lze si totiž představit situaci, kdy by po pravomocném rozsudku krajského (městského) soudu případný žadatel o trvalý pobyt nepodal kasační stížnost schválně, s úmyslem si dobu pobytu prodloužit, aby měl jistotu dosažení požadovaných 2 let řízení o mezinárodní ochraně (azylu), a to tím spíš, čím víc by si byl vědom nedosažitelnosti mezinárodní ochrany pro nedostatek důvodů. Po určité době by podal sice zjevně opožděnou kasační stížnost, avšak podle stěžovatelova výkladu by se mu doba, po kterou účelově vyčkával, započítala do délky řízení o mezinárodní ochraně (azylu). Jednalo by se o zjevný případ zneužití zákona, které ovšem právní ochrany zásadně nepožívá. I z tohoto pohledu je zřejmé, že s opožděnou kasační stížností zákonodárce v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemohl počítat ani před zmíněnou novelou.

Jen na okraj je třeba připomenout, že z listin správního spisu vyplývá neoprávněný pobyt stěžovatele v České republice přinejmenším v době, kdy mu ze zákona skončila platnost víza, uděleného mu po dobu azylového řízení (§ 78b odst. 2 zákona o azylu, platného v rozhodné době) do doby udělení výjezdního příkazu a následně také po skončení jeho platnosti. Vzhledem k výše uvedené argumentaci nelze tuto dobu podřadit pod výčet dob dle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Jedná se o jinou dobu, než tam uvedenou dobu pobytu, podloženého souhlasem státu, totiž dobu neoprávněného pobytu, jejíž význam a dopad musí být proto přiměřeně odlišný.

Rovněž z toho také vyplývá neudržitelnost dovozování analogického posuzování režimu § 78b zákona o azylu a § 67 zákona o pobytu cizinců, které stěžovatel na podporu svých tvrzení konstruuje. Kromě toho je třeba zdůraznit, že § 78b zákona o azylu řeší odlišný případ oprávněného pobytu s jinými nároky a podmínkami, než je tomu u pobytu trvalého podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Nároky dle uvedených ustanovení stojí vůči sobě v jisté kontrapozici, vylučující jejich současnou existenci (např. § 78b odst. 1 zákona o azylu).

Stěžovatel zastává rovněž názor, že v případě, kdy bylo ust. § 67 zákona o pobytu cizinců nepřesné, není možné v souladu s principem *in dubio mitius* vykládat tuto nepřesnost v neprospěch cizince. Nejvyšší správní soud obecně s takovým závěrem souhlasí, zdůrazňuje ovšem, že v posuzované věci jej nelze aplikovat. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích stabilně vychází z judikatury Ústavního soudu, podle níž existují-li v právu veřejném dva možné způsoby interpretace právního předpisu, je nutné respektovat zásadu *in dubio mitius*, tj. v pochybnostech postupovat mírněji. Proto *„za situace, kdy právo umožňuje dvojí výklad, nelze při řešení případu pominout, že na poli veřejného práva mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje (na rozdíl od občanů, kteří mohou činit vše, co není zákonem zakázáno - čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy). Z této maximy pak plyne, že (...)*

jsou orgány veřejné moci povinny podle čl. 4 odst. 4 Listiny šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod. Jinak řečeno, v případě pochybností jsou povinny postupovat mírněji (in dubio mitius)." [srov. nález sp. zn. IV. ÚS 666/02 ze dne 15. 12. 2003 (N 145/31 SbNU 291)]. Vzhledem k výše uvedenému je však patrné, že výklad prezentovaný stěžovatelem není možné akceptovat a mohl by vést až k absurdním závěrům. Zdejší soud vyložil, proč § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ani před uvedenou novelou nepřipouštěl výklad provedený stěžovatelem a z toho důvodu není na místě ani uplatnění principu *in dubio mitius.* Na okraj je potom možné uvést, že Ústavní soud zcela jistě neměl na mysli uvedený princip aplikovat v situacích, kdy se jedinec bude snažit účel zákona překroutit ve svůj prospěch a tím vlastně smysl zákona popřít.

S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud vyložil § 67 zákona o pobytu cizinců správně. Stěžovatel pobýval na území ČR v určité době minimálně po právní moci rozsudku městského soudu ze dne 13. 7. 2004, č. j. 11 Az 163/2003 - 19, a před podáním opožděné kasační stížnosti, bez jakéhokoli oprávnění, takže závěr o přerušení stěžovatelova přechodného pobytu je z výše uvedených důvodů podložený a korektní. Za takové konstelace je potom patrné, že stěžovatel podmínku trvání nepřetržitého přechodného pobytu nesplnil. Nedůvodná je proto i námitka směřující ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Zbývá vyjádřit se ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Jeho uplatnění spatřuje stěžovatel v tom, že napadené rozhodnutí ministra vnitra je nepřezkoumatelné, jelikož se nevypořádalo s některými námitkami, jež stěžovatel v rozkladu vznesl.

Nelze přehlédnout, že uvedená pochybnost míří věcně do rozhodnutí o rozkladu, které bylo vydáno ještě ve správním řízení. Pro posouzení možnosti přezkumu je významné, zda byla námitka uplatněna již ve správní žalobě. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodoval by Nejvyšší správní soud o kvantitativně i kvalitativně bohatším návrhu stěžovatele, než o jakém mohl rozhodovat soud v předchozím řízení, a to je třeba považovat za nepřípustné. Podobný závěr je možné vysledovat i ve stabilní judikatuře zdejšího soudu: „*Vady týkající se správního řízení musejí být zásadně namítnuty již v řízení o správní žalobě před krajským soudem; teprve poté se žalobce může opakovaně domáhat jejich posouzení v kasační stížnosti. Pokud námitky vztahující se k řízení před správním orgánem nebyly obsaženy již v žalobě, nemohou být v kasačním řízení projednány (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).*" (viz rozsudek ze dne 7. 2. 2006, č. j. 2 Afs 62/2005 - 118, podobně také rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49.

Nejvyšší správní soud zjistil, že ve správní žalobě namítal stěžovatel velmi obecně, že se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami uvedenými v rozkladu. Námitky, které žalovaný dostatečně nereflektoval, však blíže neoznačil. Spokojil se pouze všeobjímajícím tvrzením, takže není možné spolehlivě usuzovat, které námitky vlastně měly zůstat nevypořádané. Městský soud v takovém případě správně, v souladu s dispoziční zásadou, tuto výhradu posoudil pouze v obecné rovině a přitom neshledal tak výrazné pochybení, které by mělo za následek nezákonné rozhodnutí žalovaného (ministra) ve věci samé. Nejvyšší správní soud standardně vychází z názoru, že „*líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých*

„obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem“. Stěžovatel byl povinen *„vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti*“ (blíže k tomu v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58). Stěžovatel se však takovým postupem neřídil a námitky proti rozhodnutí žalovaného vznesl jen obecně. Není proto možné, aby je nyní v kasační stížnosti úspěšně konkretizoval a domáhal se na základě nich zrušení rozsudku městského soudu.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nemohl dospět k jinému závěru, než posoudit kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnout.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovaný náhradu nákladů nežádal a ostatně mu ani žádné náklady, nad rámec vyplývající z jeho úřední činnosti, nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. srpna 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu